

— Задѣ старитѣ казарми.

Стариятъ офицерѣ хвана съ една ржка челото си, съ другата се опрѣ о масата.

— Тѣ сж — да, тѣ сж! — Дяволътѣ да ми се кълне — тѣ сж! Неговитѣ дѣца! . . . И той не е можалѣ да изѣдржи ударитѣ — безстрашниятъ герой! . . . То бѣше единѣ великѣ часѣ, който никога, и въ гроба нѣма да забравя. Ей, вѣрний мой приятелю! Видишѣ ли какѣ ти се отплащамѣ азѣ, стариятъ твой командирѣ, стариятъ глупецѣ, на когото ти спаси живота и честѣта, като се хвѣрли въ огъня, срѣщу бурята отѣ куршуми и шрапнели? Неприятельтѣ ни обхождаше отѣ двѣ страни — още едно усилие и побѣдата бѣше негова, и ние всички бѣхме негови. Да се отстжпи бѣше нѣвъзможно, — тамѣ ни чакаха склоновѣтѣ, постлани съ хиляди човѣшки трупове: толкова скжпо бѣхме взели тия позиции и мислѣхме, че само единѣ Богѣ ще ни ги задѣржи. — Господинѣ полковникѣ, — казваха ми офицери-тѣ, — положението е опасно, ние трѣбва да отстжпимѣ, за да спасимѣ хората си. Гледайте, неприятельтѣ обхожда съ удвоена сила . . . Да отстжпимѣ! — Ами жертвитѣ? Ами честѣта на полка? Ами честѣта на българското оржжие? Ами не ще ли ни проклина цѣлата тая земя, напоена съ крѣвѣта на хилядитѣ паднали тамѣ юнаци? Тая крѣвѣ не ще ли покрие съ позорѣ челата ни и съ срамѣ души-тѣ ни? Но намѣ прѣдстояха или нови бойове съ нови хиляди жертви, или плѣнѣ, срамно робство . . . Азѣ осѣщахѣ какѣ въ гърдитѣ ми се кжса нѣщо, а въ главата ми огънѣ, и почнахѣ, като безуменѣ, да се мѣтамѣ съ коня си отѣ частѣ на частѣ, отѣ офицерѣ при офицерѣ. Нѣмаше врѣме и за молитва. Рѣшителниятъ часѣ настжпаше. Въ единѣ мигѣ на сла-